

Věstník České katolické obce ve Frankfurtu
Mathildenstr. 30a, 60599 Frankfurt-Oberrad
Tel. 069 – 63 75 08 Fax 069 – 63 15 36 10
Konto-Nr.: 155 30 607 Postbank Frankfurt BLZ 500 100 60

Dva dřevorubci

V lese káceli stromy dva dřevorubci. Stromy byly vysoké a měly mohutné a tvrdé kmeny. Oba dřevorubci byli zdatní, ale každý z nich se do práce pustil jiným způsobem. Ten první se do svého kmene vytrvale zasekával ránu za ránou. Nikdy se nezastavil, narovnal záda jen na okamžik, když potřeboval nabrat dech.

Druhý dřevorubec si čas od času dopřál přestávku.

Když zapadalo slunce, první dřevorubec byl teprve v polovině kmene. Potil krev a byl rád, že už bude večer. Nevydržel by pracovat ani o minutu déle. Zato ten druhý stačil podetnout celý strom. Jak je to možné? Vždyť oba začínali současně a stromy byly stejně velké!

První dřevorubec nevěřil svým očím. „To nechápu! Jak se ti podařilo podsekat celý strom, když ses pořád zastavoval?“

Druhý se usmál: „Ty jsi viděl, že jsem se zastavoval, ale nevšiml sis, že jsem si při každé přestávce naostřil sekeru!“

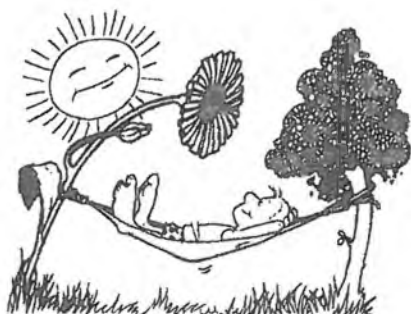
Naše duše je jako sekera. Nesmíme ji nechat zrezivět.

Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout si nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné, jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi, a říci jim: „Mám tě rád.“
4. Nevynechat oslavy narozenin, výročí, svátků a podobných příležitostí.
5. Být ke všem laskaví. I k těm, které máme doma.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.
10. Dívat se na nebe a směřovat vysoko.

(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši. Portál Praha 2001)

I prázdniny a dovolená jsou velkým Božím darem. Dopřejme si je k načerpání nových sil těla i duše. Často teprve „vypráhnutí“ z každodenních starostí a povinností, možnost vidět nové krajiny, krásnou přírodu, zajímavé lidi... nás činí vnímavějšími pro dotyky Boží skutečnosti v našem životě.

**Takto „úspěšně“ prožitou dovolenou vám přeje
a vypojuje duchovní správce a sekretariát.**

Příští bohoslužby

Frankfurt-Oberrad, Herz-Jesu-Kirche, Mathildenstr. 30 a: vždy v 16.30 hodin - 1. a 3. sobota v měsíci, tj.: **2.8., 16.8., 6.9., 20.9., 4.10., 18.10.**

Mannheim, Spitalkirche, E 6: **3.8., 7.9., 5.10.** - vždy v 16.00 hodin (= 1. neděle v měsíci).

Wiesbaden, St. Andreas-Kirche, Assmanshäuserstr. 11: **17.8., 21.9., 19.10.** - vždy v 16.00 hodin (= 3. neděle v měsíci).

Hanau, Maria-Namen-Kirche, Im Bangert 8: **29.6., 31.8., 28.9., 26.10.** – poslední neděle v měsíci, vždy v 16.00 hodin

Kolín nad Rýnem, Elendskirche u Severinsbrücke: **28.6., 30.8., 27.9., 25.10.** - (= poslední sobota v měsíci, vždy v 17.00 hodin).

Prosíme, **poznačte si tyto termíny hned nyní** při čtení tohoto věstníku do svého kalendáře. Velmi nás mrzí, když se dozvíme, že někdo omylem přišel na naše bohoslužby v den, kdy se nekonaly.

Mimo tyto bohoslužby slouží česky v Herz-Jesu-Kirche duchovní správce pravidelně každý čtvrtek v 18.00 hodin mši sv., které se účastní malé společenství farníků, kteří bydlí poblíž nebo nás přijdou navštívit na Velehrad. Rádi uvítáme i vás. Přijďte posílit naše řady. Dejte nám vědět, když např. odcházíte do nemocnice. Nemusíte tam být sami a opuštěni. Duchovní otec vás rád navštíví.

Letní přestávka v naší farnosti

je v měsíci červenci, kdy se naše pravidelné bohoslužby nekonají. Také kancelář nebude od 10. července do 1. srpna obsazena.

Návštěvní hodiny na Velehradě

jsou v pondělí, úterý a pátek dopoledne v 9 – 12 hodin, ve čtvrtek odpoledne 14 – 18 hodin. Ve středu nejsme přítomni. V době naší nepřítomnosti máme zapojen telefonní záznamník, na kterém nám můžete zanechat svůj vzkaz. **Jak nás najdete?** – Na jihovýchodním okraji Frankfurtu ve čtvrti Oberrad, u kostela Herz Jesu, ulice Mathildenstr. 30a. Dostanete se k nám tramvají číslo 16 od Hlavního nádraží směrem na Offenbach, Stadtgrenze.

Z U-Bahn a S-Bahn můžete na tuto tramvaj přesehnout na stanici Mühlberg, Lokalbahnnhof nebo Südbahnnhof, podle toho, odkud přijíždíte. Tramvajová zastávka se jmenuje Bleiweisstr., pak půjdete asi 100 metrů po směru jízdy a dáte se doprava, kde začíná naše ulice. Jedete-li autem po dálnici A 3, na Offenbacher Kreuz odbočte na dálnici A 661 a asi po 2 km sjed'te na výjezdu Offenbach-Kaiserlari. Na kruhovém objezdu odbočte na čtvrtém výjezdu směr Frankfurt a zůstaňte v levém jízdním pruhu. Asi po 1 kilometru odbočte doleva, silnice vás přivede ke kolejím tramvaje, kde odbočíte doprava a asi po 100 metrech odbočte do první ulice vlevo, kde je náš kostel.

Naše nejbližší akce: - poutní zájezd do Ellwangen v sobotu 5. července

Zveme všechny farníky na každoroční pouť našich krajanů z celého Německa ke cti sv. Cyrila a Metoděje, která se uskuteční jako obvykle o první červencové sobotě. Nabízíme svezení autem. Odjezd v 6.00 hod. z Kaiserlei, návrat v ca. 20.30 h. Zájemci o svezení přihlaste se co nejdříve.

Volby do farní rady

se uskuteční letos v listopadu (8. a 9.). Hledáme farníky, ochotné kandidovat a spolupracovat. Potřebujeme nejméně 16 kandidátů, z nichž bude zvolena osmičlenná farní rada. Budeme volit písemnou formou (tzv. „Briefwahl“), potřebné tiskopisy obdržíte v příštím Setkání začátkem října. Diecézní předpisy vyžadují, abychom předtím uspořádali tzv. farní shromáždění, kde by byli představeni jednotliví kandidáti atd. Naše farní shromáždění uspořádáme v sobotu 20. září. V kostele se sejdeme už v 16.00 hodin k modlitbě růžence za farnost, v 16.30 bude jako obvykle mše sv. a po ní, pokud to počasí dovolí, bychom venku u kostela grilovali. V případě nepříznivého počasí bude obvyklé posezení ve farním sále. Přijďte v co největším počtu nejen z Frankfurtu, ale i z širokého okolí.

Poděkování

Duchovní správce děkuje všem těm, kdo pozitivně zareagovali na úvodník v minulém čísle našeho věstníku a kterým další rozvoj naší obce leží na srdci.

Požehnání nového domu, bytu, auta... nabízí duchovní správce všem farníkům.

Udělej si čas

Úvaha o smyslu života

Začátek nového církevního roku sice nesplyvá s letopočtem, nicméně i on nám připomíná, abychom se zamysleli nad tím, čím je pro nás dar času. Naši předkové si byli více vědomi toho, že čas je Boží dar, který nepatří nám, ale jemu, když označovali letopočty písmeny A. D. – Anno Domini – Léta Páně.

Možná že jsme už zažili něco podobného: Jsme pozváni na slavnost, jubileum nebo narozeniny, a nevíme, co bychom měli přinést jako dar. Mnozí z těch, které máme navštívit, mají již všechno, ale většinou nemají jedno, a to je čas. „Čas jsou peníze.“

Navštívil mě jeden africký biskup a řekl mi: „To je strašné. To, co v Evropě slyším nejčastěji, je: „Nemám čas!“ Nemůžeme svým bližním darovat trochu času? Díváme se neklidně na hodinky a říkáme: „Musím teď rychle pryč, už jsem tu přesčas.“ Mnoho lidí je tak zaměstnáno, že nemají čas ani pro sebe ani pro druhé. Ale najít si čas naslouchat druhému je skutek milosrdenství. Sdílení čas je dvojitý čas. Všechno, co se sdílí v lásce, je láskou rozmnožuje. Rozumí tomu vůbec ještě dnešní společnost? Často máme dojem, že ten druhý nás vůbec nevnímá a je myšlenkami někde úplně jinde.

Mít čas pro Boha

Anselm z Canterbury, teolog a biskup z 12. století, jednou napsal: „Ty, malý člověče, uleť trochu ze své zaměstnanosti a skryj se na malou chvíli před svými myšlenkami! Odhod' své starosti, které tě tíží, a zanechej své roztržitosti! Dopřej si čas pro Boha, a vrátí se ti pokoj.“

Dopřát si něco znamená udělat pro sebe něco dobrého. Když si najdeme čas pro Boha, děláme něco velmi dobrého sami pro sebe. Kristus před svým veřejným vystoupením odešel na čtyřicet dní do pouště. Udělal si čas, aby rozmlouval se svým nebeským Otcem, aby se připravil na svůj úkol. Během svého veřejného působení se často odebral do samoty. Zajít k pramenům, ze kterých můžeme čerpat duševní a duchovní sílu, patří k tomu podstatnému, pro co si musíme najít čas. Při horečné hon-

bě za časem ztrácí člověk nejen příliš mnoho času, ale ztrácí také z očí svůj nejvlastnější cíl.

Čerpat z pramenů znamená, že rozjímáme nad texty církevních Otců, papežskými encyklikami, koncilními dokumenty, Katechismem katolické víry. Stále více se přesvědčují, že se mnoho mluví bez znalosti vlastních kořenů. K těm patří i církevní dějiny. „Kdo nezná kořeny vlastních dějin, nemůže utvářet budoucnost.“ Velice často se novátoři odvolávají na koncilní texty, ale když je čteme, zjistíme, že tam stojí něco zcela jiného.

Jeden židovský příběh kladde otázku: Jak byl potrestán Kain za bratrovraždu? A odpovídá: Kain zapomněl, co znamená sobota – sváteční den. Kain ustavičně neklidný je obrazem dnešního člověka. Jak je to možné, že jsme zapomněli na to, co je podstatné? Bojuje se za zkrácení pracovní doby, ale současně se stále více pracuje v neděli. Kdysi platilo heslo – v neděli patří tatínek mně! Ale nyní vidí děti své rodiče stále méně. V neděli se doma opravuje, tapetuje, ošetřuje auto, buduje a v pondělí jde člověk unavený a stresovaný opět do zaměstnání. Lidé budují své domovy, aby mohli mezi svými čtyřmi stěnami užívat života, a nakonec v padesáti podlehnu infarktu. Kladou si vůbec někdy otázku, k čemu to všechno? Rozmáhají se nedělní prodejce jako samozřejmost, ale myslí někdo na personál těchto prodejen?

Tak se naše společnost vyvíjí směrem ke křtěným i nepokřtěným pohanům. Kriminalita mezi mládeží roste stále rychleji. Dokonce i dívky v rámci rovnoprávnosti zaplňují stále více kriminální statistiky. Nikdo si neklade otázku, co je u kořene této frustrace mládeže. Neděle je den Páně. Bůh nám dává všechny čas a my mu máme vrátit alespoň neděli, abychom

našli klid a v klidu sami sebe.

Mnohý z nás si myslí, že bez něho by to dále nešlo. A pak se dostaví dlouhodobá nemoc, a všechno i bez nás běží dále. Každý z nás je ve své práci zde na zemi nahraditelný, ale naše cena před Bohem je nenahraditelná. Není to vůbec ztracený čas, který věnujeme Bohu v ranní a večerní modlitbě a v účasti na nedělní bohoslužbě.

Alfons Bungert vypráví, že jednou sledoval dělníky, kteří upevňovali na střeche hromosvod. Všechno už bylo téměř hotové, jen na bocích měly být svody ještě upevněny, když se strhl náhlý déšť, tašky byly rázem hladké a jeden dělník sklouzl se střechy. Nedopadl však na zem, protože byl uvázan na záchraněm laně. Tato událost mu při-

pomněla jednu zásadu: „Kdo se modlí, přivazuje svůj pozemský život k nebi.“ Náš život totiž často probíhá jako práce na hladkém svahu nad propastí. Když se modlíme, jsme pevně připoutáni k Bohu, a to nás chrání před smrtelným pádem.

Příčina mnoha depresí, nemoci, rozladění, hádek v rodině i na pracovišti či v sousedství má své kořeny v nepořádku duše, ve špatných prioritách, zpřevracených hodnotách, které často pocházejí od falešných proroků. Je třeba se stále vracet k pramenům. Najít si čas pro sebe, pro Boha i pro bližní. Doporučuji všem, aby z dvoutisícileté zkušenosti Cirkve učinili základnu pro svůj naplněný život.

Der Fels 11/2001

Křesťanem podle nálady?

Bylo to na farním setkání starší generace. Jak si jedna babička posteskla, její tři vnukové byli sice nábožensky vychováni a cítí se být příslušníky farního „spolča“, ale do kostela na mši jdou, jen když mají náladu. Když je to zrovna nebaví, jdou jinam. Obává se, že i jejich modlitba se řídí spíše náladou. Když jim řekne, že věřící člověk se pravidelně modlí a potřebuje pravidelně navštěvovat bohoslužby, aby si zachoval víru, dívali se na ni nechápavě. „Když jim připomenu nedělní povinnost, smějí se mi, že jsem staromódní.“

Jiní prarodiče mají podobné zkušenosti. Bývalá farní sestra ví, že přes týden se ve farním středisku schází dosti mladých lidí, ale z těch je v neděli na bohoslužbách vidět jen docela malou část. Není se čemu divit, když je tak velký počet rodičů, učitelů náboženství a vedoucích, kteří mají strach od nich něco žádat. Přímou se stydíme mluvit s mladými o Božích a tím méně o církevních příkazích a o nedělní povinnosti.

Abý nám mladí nakonec neutekli. A protože tento stav trvá již několik let, roste počet rodičů, kteří postrádají potřebné základní náboženské znalosti.

Kdysi nás učili, že je k tomu třeba mít vážný důvod, aby člověk mohl vynechat účast na nedělní mši svatě, která zavazuje

pod těžkým hřichem. Dnes je možné slyšet něco zcela jiného. Tato povinnost prý zavazuje především farní obec jako takovou, nikoliv jednotlivce. O potřebných důvodech omlouvajících neúčast není vůbec řeči. Bylo by zajímavé zkoumat, odkud se berou takové názory.

Nejen architektura mnohých nových kostelů, ale i chování věřících spíše než Boží dům připomíná sál kulturního domu. Atmosféru tohoto prostoru neurčuje Boží přítomnost, ale ti, kteří se tu sešli a kteří si tu pro sebe připravují společenské setkání. Když se mladý člověk v jiném společenství cítí lépe, proč by mu nedal přednost. Všude jsou lidé.

Bez soustavného styku s Bohem však ztrácí křesťan vědomí svých křesťanských povinností i schopnost a sílu jim dostát. Přestává být ve světě kvasem, solí a světlem. Vzniká tak „víra podle nálady“. Ale proč potom Kristus vůbec zemřel?

Víra budovaná jen na náladě je klamná a nespolehlivá. Je to do praxe zavedený názor z doby osvícenců, kteří viděli ve víře „temný pocit, který se vynořuje ze skrytého a podvědomého“. Církev však vždy ve víře viděla vědomý a dobrovolný souhlas s celým a nezkráceným poselstvím, které nám oznámil Ježíš Kristus.

Podle -sks- 48/99

Mám jít ke zpovědi? A proč?

„Potřeboval jsem posilu od kněze, chtěl jsem se vyzpovídat, ale nevěděl jsem, jak to udělat. Tam, kde žiji, je kostel již rok bez kněze a mně velice chybí duchovní pomoc. Pomyslel jsem si: Snad by mi mohla v této těžkosti pomoci policie. Zavolał jsem 113 a kupodivu, policista mi ihned pomohl a našel mi zpovědníka.“

To není příběh z misijního území v Africe, ale z nejkatoličtější země Itálie. Také dnes se najdou lidé, kteří jsou si vědomi vlastní bídě a cítí potřebu získat odpuštění od Boha, ale často se nemohou vyzpovídat, protože nemohou najít ochotného kněze. Je to smutná skutečnost.

Kněží je málo, jsou přetížení různými úkoly a my, ubozí křesťané, slyšíme o schůzích, konfrontacích, výzvách apod., ale naše duše z toho nic nemají. Často bychom potřebovali kněze, který by nás vyslechl, vedl, dal nám odpuštění od Boha, ať už jsme mladí nebo staří. Nazýváme to všechno „řádná pastorační“, ale spíše bychom měli říci „mimořádná“, protože je velice sporadická.

Je však také pravda, že jsou určití křesťané, a to spíše jen podle jména, kteří jsou zvyklí říkat: „Já chodím na mši jednou za rok.“ „Já se nezpovídám.“ „Já chodím k přijímání bez zpovědi.“ „Hřích? A co dělám tak špatného? Nekradu, nikoho jsme nezabil.“ Ale toto všechno neoznačuje křesťany, tím méně katolíky. To je život podle svého, a nikoliv podle Kristova evangelia.

Potřebujeme smíření s Bohem

Dnes už se nepopírá jen nějaká pravda víry, ale sám základ víry. Jan Pavel II. nám nepřestává zdůrazňovat: *Ježíš Kristus je jediný Spasitel člověka a světa, jediný, nezbytný a nezastupitelný.*

To znamená, že každý problém lidské existence - kde najít smysl života, smysl bolesti a smrti, jak se osvobodit od hříchu a od zla, jak vést život osobní a život společnosti, jak dospět k Bohu - *toto všechno najde svou odpověď a řešení pouze tehdy, když se spojíme s Kristem ve víře a v posvěcující milosti.*

Je tu jedna velká překážka, která nám brání přijít za ním: naše pýcha, náš egoismus, na-

še zpupnost, řekněme přímo - *náš HŘÍCH. Všechno, co je proti Božím přikázáním od prvního až po desáté (včetně šestého), je hřích. Boží zákon se nikdy nemění. A když po něm šlapeme, je zde hřích, urážka Boha a naše největší neštěstí.*

Rouhání, vražda, smilství, prostituce, zneužívání mladistvých a slabých, užívání vlastního těla nebo těla druhého jen k rozkoši, to všechno jsou velmi těžké hříchy.

Rozvod a potrat, i se státním svolením, jsou velmi těžké hříchy, zločiny.

Bůh hřích vždy trestá - pokud ho nelitujeme a nezměníme život - věčným zavržením na onom světě a často i na tomto světě. Co dělat? Je třeba změnit život!

Především vyznávám, že jsem hříšník. Vyznávám, že jsme hříšníci před Bohem. Jen proti tobě jsem se prohřešil. Odpusť mi, Pane! A pozvedněme své oči k tomu, který poslal svého Syna, aby usmířil náš hřích na kříži, zasloužil nám odpuštění, božský život (= milost) a nebe. Ale nemůžeme si odpustit sami. Neexistuje na to „samoobsluha“. Ježíš dal moc odpouštět hříchy biskupům a kněžím, kteří ho zastupují a jednají jeho jménem: *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.* To jsou slova Ježíše Krista a je v nich obdivuhodná moc jeho milosrdenství a lásky, která zachraňuje.

Je tu svátost odpuštění, zpověď, smíření s Bohem. Je tu největší dar jeho lásky. Vyznávám se knězi, ale v tom okamžiku se obracíme na samotného Krista, který nás vyslechne a odpustí nám, jestliže opravdu litujeme a odcházíme s pevným předsevzetím již nehřešit a změnit život podle evangelia.

Vyzpovídej se, a Bůh ti odpustí

Dnes je málo křesťanů, kteří se pravidelně zpovídají. Bylo by vhodné, aby se zpovídali jed-

nou za měsíc.

A přece více než kdykoliv jindy Církev připomíná všem povinnost zpovídat se, kněžím, aby byli schopni zpovídat věřící, a nám křesťanům, abychom přijímali často a dobře svátost smíření: 2. vatikánský koncil tak činí ve svých dokumentech (viz *Christus Dominus 30* a *Presbyterorum ordinis 13*), dále je to *Kodex církevního práva (Kán. 959-991)*, *Katechismus katolické církve (1440-1470)* a papež v mnoha svých projevech, listech a setkáních s různými skupinami osob, sám jako pilný zpovědník, to všechno nám připomíná, že máme nesmírnou potřebu utíkat se k svátosti smíření s opravdovou litostí, pevným předsevzetím změnit svůj život a žít každý den podle evangelia, abychom obdrželi odpuštění a milost Boží.

Jan Pavel II. ve svém listu kněžím z 22. března 1996 napsal: „Křesťan ve svátostné zpovědi může a má svůj křesťanský život obnovit, upevnit a vést ke svatosti. ...Uznat před Bohem svou vlastní ubohost neznamená se ponížovat, ale prožít pravdu svého vlastního stavu a dosáhnout pravou velikost svatosti a milosti po pádu do hříchu, důsledku zloby a slabosti; znamená to pozvednout se k vyššímu pokoji duše a vstoupit do živoucího vztahu s Bohem.“

„Svátostná zpověď má vzejít a být provázena takovou litostí nad spáchanými hříchy, která vychází z nadpřirozených pohnutek, protože hřích porušuje lásku k Bohu, nejvyššímu Dobru, je příčinou utrpení a smrti Ježíše Vykupitele a způsobuje nám ztrátu věčných dober.“ „Vyznání našich vin má být pokorné a úplné, doprovázené pevným a velkodušným předsevzetím v budoucnu se již nedopustit hříchu, založené na Boží milosti, které nám od Boha nikdy nepochybí, a udělat v budoucnosti všechno, co můžeme, abychom jednali čestně.“

Z toho vidíme, že není pravdou, že by Církev zrušila zpověď, jak to někteří říkají. Zpověď je největší Kristův dar a nikdo ji nemůže zrušit, ani papež, který se sám často zpovídá, určitě každý týden.

Jen zde je jaro

Církev totiž učí dnes stejně jako včera: „Kdo si je vědom těžkého hříchu, nepřijímá tělo Páně bez předchozího přijetí svátosti smíření“ (KCP kán. 916). „Kdo chce přijmout Krista v eucharistickém přijímání, musí být ve stavu milosti. Je-li si někdo vědom, že se dopustil smrtelného hříchu, nesmí přistoupit k přijímání, aniž by před tím nedostal rozhřešení ve svátosti smíření“ (KKC 415).

Církev, matka a vůdkyně duší, požaduje od kněží: „Každý, jemuž je z důvodu úřadu svěřena péče o duše, je povinen starat se, aby svátost smíření mohli přijímat jemu svěřeni věřící, kteří o ni rozumně žádají, a aby se jim poskytovala příležitost k vyznání jednotlivě ve stanovených dnech a hodinách pro ně vhodných“ (KCP kán. 986).

Kněží, kteří jsou opravdovými otci, tak činí z lásky s ochotou světců, sami zvou věřící k radosti z Božího odpuštění, protože to je jejich první a nejvyšší služba: předávat bratřím Kristovo odpuštění, milost a spásu.

Někdy se nám stává, jako bychom chtěli vyslovit toto přání: „Kdybych také mohl spatřit Ježíše, slyšel ho, mohl se k němu přiblížit!“ Nuže, Ježíše, který osvětluje, odpuští, zachraňuje, dodává odvahy, vede tvůj život a spojuje tě s Bohem, osvobozuje tě od hříchu, dává ti svůj vlastní božský život, můžeš potkat ve svátosti smíření, ve zpovědi.

Je tedy jasné, proč se máme zpovídat často a dobře: protože je to projev lásky.

Charles de Foucauld byl vynikající francouzský důstojník a žil bez Boha. Jednoho dne pocítil po něm horoucí touhu. Šel za knězem donem Huvelinem a řekl: „Chci rozmlouvat o Bohu.“ Kněz mu odpověděl: „To uděláme později. Teď poklekní a vyzpovídej se.“ Důstojník to udělal a začala cesta ke svatosti s radostí, jakou nikdy nezakusil. Tato radost, chčeš-li, je i pro tebe.

Pouhý jeden čtvereční metr zpovědnice může zahájit nové jaro obrácení, svatosti a velkého počtu povolání pro Církev.

*Il Messaggero del S. Bambino
Gesù di Praga 6/97*